

dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. musí při exekuci pro pohledávku výživného zůstatí volno ze zabaveného odpočivného 2.000 Kč (§ 2 (2)) a při jiných služebních požiticích jakéhokoliv druhu 3.000 Kč (§ 1 (2)). Bylo proto rekursu vyhověti, a částku, jež má zůstatí volnou, na 5.000 Kč zvýšiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle zjištěného stavu jest povinný školníkem státní reálky s platem ročních 8.000 Kč a pobírá kromě toho také roční odpočivné 4.164 Kč jako pensionovaný zřízenec státních drah z téže státní pokladny. Případ jest proto posouditi podle §u 1 odstavec první a druhý zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. a míti na mysli, že jde pouze o několik služebních platů osoby zaměstnané ve službách veřejných, které lze zabaviti jako platy jakéhokoliv druhu pro pohledávku z výživného podle druhého odstavce téhož §u až do dvou třetin platu zaměstnancova a volných zůstatí musí ročně jen 3.000 Kč. Odpočivné ztrácí v tomto případě svou samostatnou povahu a nezabezpečuje proto povinnému další volné existenční minimum po rozumu §u 2 (2) zákona. Takovéto zvýšení příjmu exekuci nepodléhajícího zvláštním výpočtem pro každý druh příjmů aktivního zaměstnance neodpovídalo by duchu zákona, jenž chrániti chce nároky na výživné ze zákona až do nejkrajnější meze možné existence, ba přičilo by se jeho ustanovení prvního odstavce §u 1 zákona.

Čís. 5300.

Knihovní poznámky dle §u 61 a násl. knih. zák. jsou prozatímními opatřeními a platí o nich lhůty §§ 402 a 65 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 735/25.)

Rekursní soud odmítl pro opožděnost rekurs do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena knihovní poznámka spornosti, ježto poznámku spornosti (§ 61 knih. zák.) vzhledem k čl. XIII. čís. 7 uvoz. zák. k exekučnímu řádu dlužno považovati za prozatímní opatření a jsou proto pro posuzování lhůty k rekursu rozhodnými ustanovení §u 402 a 65 ex. ř., dle nichž lhůta rekursní činí pouze 8 dnu. (Sb. n. s. čís. 1720). Usnesení bylo však doručeno žalovanému 11. července 1925, kdežto rekurs podán byl teprv 23. července 1925.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle názoru stěžovatele nejde v tomto případě o návrh na povolení prozatímního opatření, poněvadž prý návrhu žalující strany schází podstatné náležitosti §u 389 ex. ř., totiž doba, na kterou se má povolití, osvědčení listinné a udání peníze, jehož složením by se strana žalující

spokojila. Než dovolací soud nesdílí oprávněnost tohoto názoru, nýbrž shledává, jak již učinil i v jiných případech, tak zejména v případech pod čís. 1720 a 4134 sb. n. s., že zde jde o poznámku spornosti dle §u 61 knih. zák., která dle své právní povahy, i dle svého účelu a účinku jest prozatímním opatřením (ve smyslu §u 381 ex. ř.), jak výslovně vytčeno jest v materialích k čl. XIII. uv. zák. k ex. řádu, v nichž se praví, že prozatímná opatření upravená v druhém oddílu druhé části exekučního řádu nevyčerpávají všech prozatímních opatření, jimiž zabráněno býti má až do právoplatného skončení sporu škodlivým změnám, nárok žalobní ohrožujícím, a že se tudíž k vůli přehledu o těchto právních prostředcích dle starého a nového práva doporučuje, aby v uvozovacím zákoně bylo na tato v jiných zákonech obsažená a v platnosti zůstavená prozatímní opatření poukázáno. Předpisem čl. XIII. čís. 7 cit. uvozovacího zákona k ex. řádu byly tudíž knihovní poznámky, tam dotčené, zařaděny do soustavy exekučního řádu jako prozatímní opatření starého práva. Důsledkem toho posoudil soud rekursní přípustnost opravných prostředků a lhůtu k nim správně pouze dle předpisů exekučního řádu a odmítl zcela právem rekurs, podaný teprve po uplynutí 8denní lhůty §u 65 ex. ř. vzhledem k §u 402 ex. ř. jako opozděný.

Čís. 5301.

Postup soudu, byl-li k zápisu do rejstříku opověděn podnik, jenž dle zápisu v obchodním rejstříku dosud jest provozován jiným vlastníkem pod jinou firmou.

(Rozh. ze dne 23. září 1925, R I 743/25.)

Dr. Vilém Sch. uvedl v opovědi k rejstříku, že převzal podnik firmy Továrny Pyramid S. a spol., jež bude provozovati pod vlastní firmou »Chemická továrna Pyramid Ing. chem. Dr. V. Sch.«. Re j s t ř í k o v ý s o u d vrátil opověď s tím, 1. by byla v ověřené formě spolupodepsána veřejným společníkem Gustavem Sch-em a Janou Sch-ovou, dědičkou po zemřelém společníku Karlu Sch-ovi, 2. k opovědi připojená smlouva ze dne 8. května 1925 byla opatřena schvalovací doložkou pozůstalostního soudu, ježto platnost smlouvy od toho závisí. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zápis firmy do obchodního rejstříku může býti povolen jsou-li splněny i ostatní podmínky, jen tehdy, vykáže-li opovídatel, že provozuje obchodní závod určitého rozsahu. Rekurent uvedl v opovědi, že převzal podnik firmy Továrna Pyramid S. a spol., který bude provozovati pod vlastní firmou »Chemická továrna Pyramid Ing. chem. Dr. V. S.«. Podnik stěžovatelův jest tedy totožným s oním, který dle zápisu v obchodním rejstříku dosud jest provozován jiným vlastníkem pod jinou firmou. Vejde-li tato okolnost ať již způsobem jakýmkoliv ve zná-